

MMXIX. IV. X.-MMXIX. IV. XXI

Egy nagy kalandnak ígérkezett.

Nagy kalandnak egy kis embernek, de annál nagyobb kalandnak a tanáraink számára. Csupán heten vigyáztak a tanári karból „kis” csoportunkra, mely körülbelül 70 tanulóból állt. A szituáció nem tűnt egyszerűnek. Egy emeletes busz, 70 tanuló, ritka vécézési lehetőség és több ezer kilométer kombinációjával kellett szembenéznünk.

Az út előtt volt a helysorsolás. Eleve szkeptikusan vágtam neki, hiszen a családomban már szállóigévé lett az alábbi gondolat: Viseld el a sok kis szerencsétlenséget és gyűjts a nagy szerencsére! Természetesen nem pazaroltam el a nagy szerencse lehetőségét az ültetésre. Az osztályomtól izolált ülőhelyemmel a beszélgető partnereim száma drasztikusan megcsappant. Ráadásul még csak most következik a „cherry on the top” pillanat, mikor kiderült, hogy ezek az ülőhelyek pont a tanárok melletti és mögötti helyek a tanárpárosok szemszögétől függően.

Közvetlen az indulás előtt megettem utolsó vacsorám, vagy inkább hajnalim, hiszen az indulás hajnali négyre esett. Hogyha az ember a helyembe képzelem magát, rájön, hogy a szituáció nem tűnt reménytelennek. A busz lépcsőjén felbukdácsolva, még félig csukott szemmel észrevettem Jankay tanárnőt, aki mintha a zsákmányát szemlélte volna, mikor rám tekintett. Miután sikerült felküzdenem magam „az égisz érő csigalépcsőn”, vagy az egyszerű emberek számára a busz lépcsőjén, elfoglaltam a helyem. Legalábbis elfoglaltam volna, hogyha lett volna hely, amit el tudtam volna foglalni. Az utazótáskám olyan hatalmasra sikeredett, hogy nagyjából három perce próbáltam már betuszkolni az ülés alá, mikor végre sikerült. Ezután a diadalmamat megünnepelem azzal, hogy valahogy helyet szorítottam a két ételes szatyromnak is.

Természetesen az elindulás küzdelmei után megéreztem, melynek eredménye az lett, hogy az egész buszon rántotthús illat terjengett. És ekkor megtörtént. A busz elindult, és 11 napra elhagytuk Kecskemétet.

Szerintem, ha a kedves olvasó előhívja Darth Vader hangját emlékeiből, akkor nagyjából el bírja képzelni az idegenvezetőnk hangját. Kisebb szívrohamot kaptam, mikor beleszólt a mikrofonba, hiszen a koncerteken használt erősítő hangereje a busz mikrofonja mellett eltörpült. Szegénynek elment a hangja és fáj a torka, de mégis hangosabban beszélt, mint én üvöltöni bírok.

Az elindulás félelmetes eseményei után sok alvás és annál is több tanulás következett, hiszen volt alkalmam a híres Rubik kocka megoldási technikáinak elsajátítására unalmamban. Be kell vallanom, az út ijesztően indult, azt hittük, hogy az idegenvezetőnk hangja nem fog megjavulni időben, és egy picit meg voltam illetődve a tanárok közelségétől is, de mint minden vígjátékban, a helyzet később jóra fordult.

Első igazi megállónk Amszterdamban volt, ahol Huszárik Tamara tanárnő nagyon fontos szerepet játszott, hiszen tudta, hogy merre kell menni. A város gyönyörű volt, viszont ami a legjobban tetszett benne, hogy hihetetlenül szervezett volt. Itt nem akartak elütni minket, amikor zöldünk volt, és még sorolhatnám a különbségeket Párizshoz képest. Az emberek nyugodtak voltak és viszonylag kedvesek, habár rövid ott tartózkodásunk alatt nem bírtam teljes bizonyossággal felmérni a hozzáállásukat.

Amszterdamból az utunk egy gigantikus hajóra vezetett. Egy lassú, imbolygó, gigantikus, túlárzott hajóra. Nem vagyok tengeribeteg, csak a néhány balszerencsés felé szeretnék szolidaritást mutatni a kínzóan pontos hajóleírásommal. A kompon aludtunk aznap, ami egy lánccal felfüggesztett fémkeretes (de korlát nélküli) ágyat jelentett. Ha a buszon félelmet éreztem, akkor az alvás előtti érzés a rettegés lehetett, hiszen tudom, hogy mindig forgolódom álmomban, csak most volt hova leesnem.

Egy meglepően nyugodt éjszaka után reggel 10:00 fele partot értünk, és elindultunk Skóciába. Késő este értünk az edinburghi hotelbe, ahol egy – az éhség miatt talán elfogult véleményem alapján – isteni lasagnéval fogadtak minket. Meg szeretném említeni, hogy az egész út alatt itt voltak a legjobb körülmények a szállás szempontjából, a szobák tiszták és normális méretűek voltak, a tusoló is méretes. Ráadásul a szobák viszonylagos közelsége miatt egy jó társaság is könnyen összehozható volt.

Első igazi „felfedező napunkat” Edinburgh központjában töltöttük. Jártunk a várban, és a Royal Mile-on. Itt szereztem az első nagyon pozitív tapasztalatom, amikor betértünk egy Pizza Hutba. Több részből állt az élmény, az első része az volt, hogy megértettem a skót akcentust. Az ember azt hinné, hogy ez mellékes, de nem kevés magabiztossággal töltött el a rendelés alatt.

A második része? A kedvesség. A pincérrel nagyon jól beszélgettem, és átragadt rám a legtöbb skótnál tapasztalt feltétlen vidámsága. Egy Starbucksos eladóval is érdekes beszélgetést folytattam, hiszen a nagymamája magyar volt.

Ha Skóciára gondolok, egyből kastélyok és várak jutnak eszembe, és az úton se volt hiány egyikből sem. Magas falú váraktól kezdve a kísértetkastélyokig minden szerepelt a felhozatalban, és nem okoztak csalódást. Az egyik kastélynál csak úgy megjelent egy páva, amiről szép fotókat tudtam csinálni.

Kedvenc helyem az egész út során is Skóciában volt. Glen Coe, avagy a sírás helye egy lélegzetelállító hegyvidék, ami egyben egy fontos hegyátkelő volt. Ehhez a gyönyörű helyhez sajnos szomorú történet kötődik. Két ellenséges klánt egymásnak uszított az akkori skót uralkodó. Az egyik klán gonosz szándékát egy békekötési ajánlattal titkolta el, és mikor már három napja ünnepeltek a másik klán otthonában, orvul meggyilkolták őket, és elhajtották juhaikat a Glen Coe hegyszorosán át.

Ahogy a buszból kiszálltunk a hatalmas völgy túloldalán égbe emelkedő hegyek szépsége megtántorított, majd miután beljebb hatoltam a völgybe és benéztem a két részt összekötő fahíd alá, akkor elakadt a lélegzetem. Egy tiszta vizű, gyönyörű világoskék patak folyt a híd alatt, mellette kis sziklák feküdtek mohával borítva.

Életem egyik legszebb látványa volt a Glen Coe (Sírás völgye), és remélem, egyszer majd visszajutok oda.

Összességében Skócia tetszett a legjobban, és szívesen maradtam volna tovább, de ideje volt továbbhaladni Angliába.

Angliában családoznál voltunk elszállásolva, négyesével családonként. Amint odaértünk Sherleyékhez, egy nagy adag meleg étel fogadott, ami mosolyt csalt az arcomra az egésznapos „bőjt” után. Itt is tiszták voltak a szobák, és semmi baj nem volt a házzal. Ugyancsak az emeleten aludtam, ami némi nehézséget okozott a telefontöltőm hosszúsága miatt, de ezt a fenyegetést is sikeresen átvészelttem.

London-t vártam az egész úton, de sajnos csalódást okozott. A London Eye-ra régóta fel akartam már ülni (nem mintha valaha jártam volna Londonban), de teljesen más volt, mint az elképzelésem. Még az üveg is koszos volt, ezzel gyakorlatilag ellehetetlenítve azt, hogy igazán jó fotókat készítssek. Valamilyen szinten jóvá tették ezt az ingyenes 4D vetítéssel, meglepően jónak bizonyult a rövidfilmjük.

Legalább az utána elfogyasztott chicken & chips finom volt, ha nem lett volna az, akkor lehet, hogy elvesztem a még Skóciában rám ragadt vidámságot.

Van rá esély, hogy a kedves olvasó kezd egy mintát észrevenni a tevékenységeimben, amelynek állandó eleme az étkezés. Szeretek úgy gondolni az ott elfogyasztott irdatlan mennyiségű ételre, mint a túra gasztronómiai részének megalapozására.

London másik nagy negatívuma volt, hogy hihetetlenül sok idő ment el sorbanállásra a három ott töltött nap alatt. A Westminster Abbey előtt 2 óra, a London Eye-nál még egy teljes óra, nem volt szerencsénk a tömeggel sem.

A másik fő megállónk Anglia területén Canterbury volt. Itt rengeteg szabadidőt kaptunk, és élveztük is az ideiglenes lazaságot. Én személyesen megpróbáltam mindent megnézni ott, a vásárlástól egy utcai mutatványos műsoráig. A tanáraink végül megenyhültek, és a határidő ellenére megengedték, hogy végignézzük az előadás végét is.

Anglia után következett Franciaország, pontosabban Párizs. Itt egy kevés szabadprogrammal rendelkezünk, aztán erőltetett tempós menetelésre fogtak minket egészen a hajótúránkig, amelynek során végigmentünk a Szajna városközponti szakaszán.

A legnagyobb problémám Párizsban a sofőrök hozzáállásával volt. Enyhén szólva úgy tettek, mintha láthatatlanok lennének a lámpával egyetemben, mert ilyen nyugodtsággal előre megtervezetten sem lehet áthajtani a piroson.

Párizs volt az utolsó turisztikai célú megállónk, itt lezárult az utunk érdekes része. A többi már csak utazás és tranzitszállások keveréke két teljes napon át.

Az út eleji félelmeim ellenére az út végére életem egyik legjobb döntésének tartottam azt, hogy eljöttem. Új barátokat szereztem, és felfedeztem a világ egy részét. Így utólag is szeretném megköszönni tanárainknak, hogy lehetővé tették ezt az utazást!

Továbbá meg szeretném köszönni a szülőknek, hogy finanszírozták az utunkat, ezzel nem kis terhet vállalva!

És köszönöm a figyelmét annak is, aki idáig elolvasta a vasárnap este fogant művemet!

Piskolti János Viktor 9.A